

ISTAKNUTO

PROŠLOST I SADAŠNJOST POD VELOM MAGIJE ANTONA HÖGERA

18.01.2017.

Sinoć je u Galeriji Prsten otvorena izložba slavnog njemačkog umjetnika Antona Högera pod nazivom "Ravnoteža". Höger je pripadnik bečke škole fantastičnog realizma koja je prepoznatljiva po nestvarnim, sanjarskim motivima u raskošnome stilu manirizma, razrađenoj tehnici starih talijanskih i nizozemskih majstora. Ovom prilikom umjetnik izlaže svojih četrdesetak radova nastalih od 2003. godine pa sve do danas.

PHANERON SE VRAĆA SVOJIM AKUSTIČNIM POČECIMA U GLAZBENOM LONCU

18.01.2017.

Zatvorite se i ove subote u
Kavez s Glazbenim luncem –
to će učiniti i Phaneron!

KNJIGE

A- A+

RECENZIJA – DESET DANA U ISLAMSKOJ DRŽAVI (TODENHÖFER, J.): U IME ALAHA MILOSRDNOG I SAMILOSNOG

18.01.2017. Filip Drača

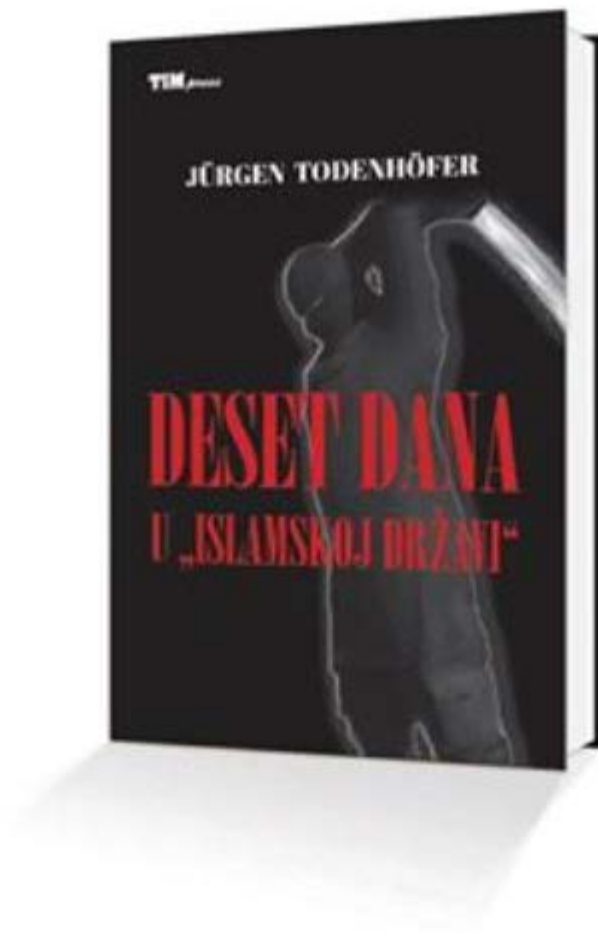

Foto: Facebook.com/TIMpress.hr

Postoji određena anomalija u zapadnom diskursu kada se govori o **Islamskoj Državi**: ako, naprimjer, sugerirate da je nacizmu i svim njegovim katastrofama barem djelomično doprinijela politika Engleske, Francuske i SAD-a prema Njemačkoj, nitko vam neće reći da ste apologet nacizma. Više ili manje, prihvaća se to da Drugi svjetski rat i holokaust nisu pali s neba i da se nisu dogodili jer su Nijemci po svojoj prirodi nekakvi barbari. Ali kada je riječ o islamizmu i njegovim katastrofama, sugerirati posve istu stvar – to da su, barem djelomično, ove iste euro-američke velesile proizvele situaciju tamo – naći će se netko tko će vas optužiti da relativizirate zločine džihadista, da zatvarate oči pred njima, da ih opravdavate. Islamistički se zločini događaju iz razloga koje nikad ne bismo atributirali nacističkima; događaju se zato što su *oni* naprosto na nižem civilizacijskom nivou od *nas*.

Iz ovog je razloga dobro da se u našim knjižnicama, u izdanju **TIM press**-a, pojavila ova knjiga. **Jürgen Todenhöfer** je prvi europski novinar koji je posjetio Islamsku Državu i sačuvao glavu, pa je imao prilike zapisati sve doživljaje iz tog najvećeg simptoma Zapada. Njegov stav prema ISIL-u je bezuvjetno negativan, mada nas u isto vrijeme odmah na početku knjige odvrća od bilo kakvog orijentalističkog mistificiranja cijelog stanja stvari. Upravo je ta, u biti skromna i jednostavna pozicija, ono što je u cijelom diskursu *sukoba civilizacija* teško shvatiti. Rat je terorizam bogatih, terorizam je rat siromašnih – ono što džihadisti rade je ista stvar koju je Zapad radio njima, samo što oni umjesto dronova koriste bombaše-samoubojice jer vode rat siromašnijim sredstvima. Ali, to što rade je

i dalje samo rat – osuda džihadista je očita nužnost, samo što uistinu dosljedna osuda džihadista mora biti osuda rata općenito.

Iz knjige Jürgena Todenhöfera se o Islamskoj Državi i islamizmu općenito može naučiti sljedećih nekoliko stvari:

1) Najokrutniji džihadisti dolaze iz zapadnih zemalja

Todenhöfer je prilično brzo uvidio da sa gotovo svakim IS-ovim borcem može komunicirati na europskim jezicima, ne zato što su svi oni tako obrazovani, već zato što jako mnogo tih boraca zapravo uopće nije iz Iraka ili Sirije, pa čak ni sa Bliskog Istoka uopće. Već se zna da su muslimani diljem svijeta pohrlili u IS, samo što se uglavnom ne govori o tome koliko ih je mnogo; ali gotovo 70 posto svih boraca u Siriji su muslimani iz inozemstva, i upravo je ta dijaspora najokrutnija i najfanatičnija.

Ovo je važno iz dva razloga; prvi je očito taj da na samom Bliskom istoku malo ljudi voli IS toliko da bi ginuli za njega, odnosno podrška samih muslimana prema *svetom ratu* i nije zavidna; drugi je taj da se radikalni islamizam ispostavlja kao nešto što se ne uzgaja na primitivnom Orijentu, nego baš u zapadnim zemljama. Upitani zašto su se otišli boriti tako daleko od kuće, gotovo svi bi davali jedan te isti odgovor; u Francuskoj, Njemačkoj ili odakle su već, uvijek su bili građani drugog reda i u IS su vidjeli priliku da započnu nešto novo.

2) Nitko od njih nema jasnu viziju onoga što žele

Svaki se borac Islamske Države bori za šerijatski sistem. No ako ih se upita zašto uopće šerijat, malo tko će (s izuzetkom obrazovanih) navesti neke pozitivne prednosti islamističkog sistema za koje se vrijedi boriti; većina umjesto toga govori o defektima liberalne demokracije. Ne zalažu se toliko za islamizam jer ozbiljno u njega vjeruju, već su im razlozi posve negativni; ne znaju što žele, samo znaju što ne žele. Pa će prosječni džihadist tako reći da su zapadne demokracije farse u kojima nema prave vlasti naroda, da je riječ o plutokracijama gdje manjina bogatih ima svu moć i gdje se obični ljudi sistematski obmanjuju da su oni sami to zapravo odabrali. Iz tog razloga se ne trebamo lagati nego uspostaviti sistem koji će biti sasvim otvoreno nedemokratski.

I prosječni džihadist je u donekle u pravu što se tiče izostanka same demokracije u demokracijama, ali njegova je pogreška prije u tome što loš sistem želi zamijeniti još gorim. No ovo je važno imati na umu kada se govori o islamizmu jer je on u prvom redu jednostavno anti-liberalizam, i gotovo ga nijedan džihadist ne podupire iz neke unutarnje kvalitete Islama nego radije zato što traže alternativu liberalizmu na krivom mjestu.

3) Svatko im je neprijatelj, svatko mora umrijeti

Pošto je Kur'an ispunjen poglavljima koja započinju zazivom „U ime Alaha, Milosrdnog, Samilosnog“ i pošto su milost i samilost atributi koji se najčešće pridaju Alahu, Todenhöfer je u više navrata ispitivao džihadiste kako opravdavaju svo to rezanje glava ako su muslimani. Odgovori su, ponovo, uglavnom po jednoj šabloni: milosrdan možeš biti samo ako si moćan. Nejaki moraju biti kao vukovi. Ali to što okrutnost opravdavaju svojom relativnom slabošću ne znači da bi postali manje okrutni kad bi eventualno postali moćni; autoviktimizirajući mentalitet koji su usvojili brzo konstruira nove dušmane nakon što se riješi starih, a i većina njihovih žrtava su zapravo ljudi mnogo slabiji od njih samih.

Dobar primjer su šijiti, koje doslovno misle istrijebiti do zadnjeg. Šijiti su apostati od *pravog* Islama, a kazna za to

je smrt. Mogu tu kaznu izbjeći jedino ako se preobrate natrag na *pravi* Islam. Ali, Todenhöfer pita, šijita ima oko dvjesto milijuna; sigurno se neće svi moći preobratiti, milijuni ili deseci milijuna će sasvim sigurno ostati šijiti. Trebaju li svi oni poginuti? ISIL-ovci kažu *Da* kao da su upitani je li nebo plavo. I ne vrijedi ovo samo za šijite, sunita ima više od milijarde i sigurna je oklada da stotine milijuna njih ne podupire IS-ovu verziju Islama. Treba li i njih ubiti? Opet, zna se odgovor.

Ergo: Traže se nepraktični ljudi

Zaključak koji donosi Todenhofer na temelju cijelog iskustva je u suštini jednostavan; Islamska Država je neprijatelj i potrebno ju je uništiti, oko čega ne postoji dvojba. Samo što, kontrarno onoj *ne filozofiraj, djeluj*, upravo nam je potrebno da se osim djelovanja i malo zamislimo nad cijelom situacijom: što je do svega ovoga dovelo? Ako je moguće interpretirati događaj poput holokausta bez da se to ikako smatra relativiziranjem nacističkih zločina, može se i za puno manju katastrofu poput IS-a učiniti isto. Licemjerni pro-zapadni liberali koji vjeruju u *sukob civilizacija* odbijaju pogledati monstrumu poput Islamske Države u oči iz posve klišejnog razloga; boje se da će u monstrumu ugledati svoj vlastiti odraz.

Sviđa mi se 12

BE SOCIAL

ŠTO MISLIŠ O OVOJ KNJIZI?

Podijeli svoje mišljenje putem ZiherMetra!

